

(המשך מעמוד 15)

החלו משגיחים בו. חלף עוד זמן. קארל המ"ן שיק לחתום. לפתע פרצה מהומה; הכל הסתער על האוסטרי האמיץ ותבעו ממנו חתימת. הוא העמיד פנים של מנסה להתחמק אל חוף הבנין, אולם, מכיוון שהיה השחקן היחידי שנשא רפליטה, חסמו הגערים ב"פניו את דרך הנסיגה. לזאת קיווה קארל. "לאנזאם! לאנזאם!" קרא בקול, ואחר, בלחש, לאחד הסדרנים: "הבא לי כסא!" הובא לו כסא. קארל עלה עליו. ידים ל"עשרות הונפו לעבר החליפה האדומה, קארל היה מאושר. הצלמים צילמו והעיתונים רשמו שקארל מהוגר היה לאישיות ה"פופולארית ביותר בקאן וציידית החתימות קראו זו לזו: "הוא חתם!!! אבל, בעצם, מה שנו?"

120 קילו ביצי דנים

חצית שני רחובות צדדיים קטנים, מערבית למארטיני, ואתה עומד בשעריו המסתובבים של מלון קארלטון. הוא גדול מאד. הוא מזכיר את בית רומאנו, כימיו המפוארים; של בית רומאנו, לא של קארלטון. הדמיון אינו בצורה החיצונית. הוא הכריזה יותר יפה; קארלטון, לא בית רומאנו. הדמיון נעוץ ב"יחס הכבוד שרוחשים לבנין זה אלה ששוכ"נים בו וברגשות הבזו העמוק שרוחשים לו אלה שאינם שוכנים בו. הדבר מתבטא בשיחה הבאה:

אלמוני: היכן אתה גר?
פלוגי: (בגאווה) בקארלטון, כמובן. ו"אתה?

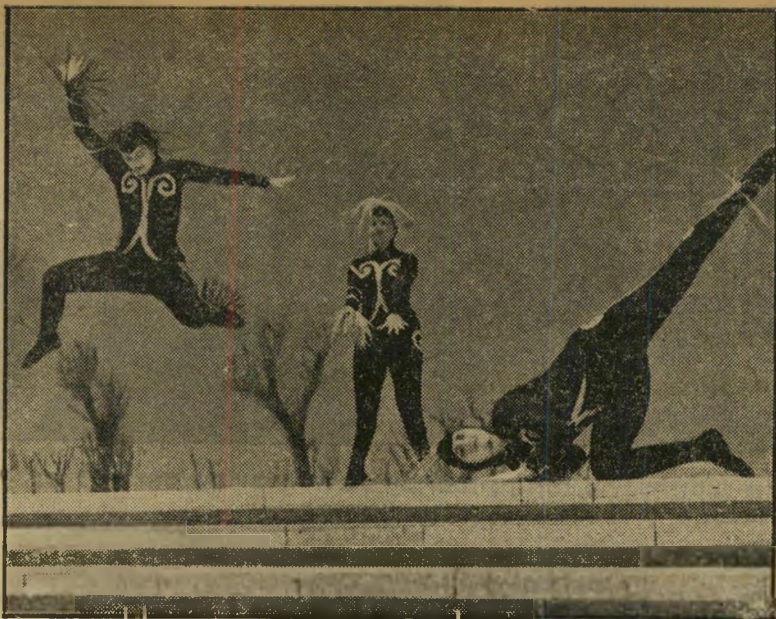
אלמוני: (בבזו) לא בקארלטון, כמובן. ה"מקום דומה לשוק. אני מבכר את השקט. הנהלת הפסטיבאל נהגה והירות ותבונה מרובים בעת הקצאת החדרים בקארלטון. ראשית, הושיבה בו את ז'אן קוקטו, המשו"ר, יושב ראש ועדת שופטים והרות החיה של הפסטיבאל. עובדה זו העניקה למלון פרסטידיה כפולה ומכופלת. אחר שיגרה ל"שם את המשלחות האמריקאית והרוסית. ה"אחרונים באו כשבמטעם, ברוק ומצא עתונאי בעל תוש"ריה 120 קילוגרם של ביצי דגים. הרוסים היו הדורים מאד, ושמונים מאד, ב"תלבושותיהם. האמריקאים היו, כדרכם, מרו"שלים בבגדיהם.

בקארלטון נתרצו גם מרבית השחקנים ה"צופתים. משל מורגאן שכנה שם. מכיוון שהיא ממלאה בסרטה הבא תפקיד של לול"יינית, בקשה שיתקינו לה בחזרה חבלים ו"גדנדה כדי שתוכל להתאמן בשעות הפנאי. חיפשו ציוד מתאים בכל קאן ולאחר שכל העתונים כתבו על כך, מצאו את המבוקש. פרנסואו ארנוול, כוכב עולה ופופולארי מאד מאד בצרפת, גם היא שכנה בקארלטון. שם, התלחשו, פגשה בשחקן אנגלי, והש"ניים נעלמו ביום בהיר אחד. כעבור ימים מספר חזרה היא בלויית שחקן צרפתי, וכ"מובן שגינה לולובריגידיה גרה בקארלטון. שם נערכה לה בבוקר אחד מסיבה. שתינו שם הרבה, אבל את השחקנית ראינו אך מעט. שחקנית אחת שהקארלטון חיכה לשו"א ל"בואה היתה מרתה תורן, השבדית, הפעילה בעת האחרונה באיטליה. סרט "גדול", כלומר סרט שעלה בסכומים ברובים, ושבו טילאה היא את התפקיד הראשי, עמד להישלח ל"פסטיבאל מטעם איטליה. היה זה מאדילנה סיפור גיאור"יאליסטי סימבוליסטי על אודות פרופה החוזרת למושב. אולם ברגע האחרון נתבטלה הצגת הסרט. הסיבה הרשמית היתה: ההעתק לא היה מוצלח. הסיבה האמיתית ה"משוערת: המקור לא עלה יפה. או כך או כך, מרתה תורן לא הגיעה לקארלטון. צעדים מספר מן הקארלטון והלאה עומד ארמון הפסטיבאל, שבו הוצגו הסרטים, ול"ידו, בתוך גינה גדולה מוקפת גדר גבוהה — הנחמד הוסל, מלון גדול מאד. כאן יושבים ההונגארים. ליד הגראנד הוטל — מלון גודה. הוא גדול מאד. כאן ישבו היוגוסלאבים.

שאמפאניה חרשה

הגענו לסופה של טיילת לה קראווס. בקצה בנין רחב"מדות. זהו הקאזינו העירוני של קאן. בחלקו האחד אולם משחקים, בשני — מסעדה מפוארת. המלצרים פורשים פנות נקיות על השולחנות ופותחים ארגוני שאמ"פאניה חדשים. הלילה בחצות יהיו מטובים לשולחנות אלה אורחים עייפים ממסיבות. הם יאכלו שוב ושוב ישו וירקו. הרך חזרה תתפתל קצת והדקלים ייראו עקומים משהו. רוח"הים תקרע מעל ללוח המודעות את רות סרט יום אתמול.

אי שם בעולם הגדול יושב מישהו ובודה מלבו סרט חדש, שיפוצץ את פסטיבאל ה"שנה הבאה, ואשר לכבודו ישתו שאמפאניה חדשה.

רקדניות אריאה, הירמן וטרי ב"דמויות מוזרות" משלוש אמהות, וידי

רקדנית יהודית אורנשטיין בהרמון ערבי, ניצוח

יהודית אורנשטיין ותלמידות ב"קונרסים" לבנות 11 מחמאה

מחול

שני קצוות לדרקון

"מצבו של אמן דומה לדרקון ארוך, אמ"רה יהודית אורנשטיין. כשהוא מציג תכ"נית, הרי היא דומה לזנב. עבר זמן רב מאז תיכנן אותה, עד שהצליח להעלותה על ה"במה. כשהקהל רואה אותה, הוא כבר חולם על דברים הרבה יותר רחוקים. הוא התפ"תה. הוא התקדם. תכניותיו דומות לראש"הדרקון."

בשבוע שעבר התכנסו כמה מאות חובבי ריקוד, ביניהם לא מעטים מבין אלפי פרחי"הרקדנים שעברו תחת ידיה משך שנים, חזו בזנב האחרון: תכניתה העצמאית הרא"שונה מזה למעלה משנה.

"אני מסתייגת..." יהודית אורנשטיין, אשה תקיפת רצון היודעת את אשר היא ר"צה, לקחה לה הפעם כסיסמה: "רקדת ה"מרובה, לא רקדת." במקום להעלות על ה"במה להקה גדולה של מתחילים, להוריד ל"צורך זה את הרמה, הופיעה רק עם שלוש תלמידותיה המצטינות, שלמדו אצלה 15 שנים, הפכו מנהלות"מחלקות בסטודיה שלה. יחד אתן הציגה תכנית זו.

המכנה המשותף לכולם: נסיון למזג את הריקוד המודרני, המשתדל להראות את ה"אדם כמו שהוא, על תחושותיו ויצריו, עם צורות הבאלט הקלאסי, הבנוי על האשליה הרומנטית. הקהל קיבל את המזיגה. אולם יהודית עצמה התאוננה: "כשאני מסתכלת בתוכנית, אני כבר מסתייגת. יש יותר מדי צורתיות. עלינו לחפש את האנושי האמיתי, יותר מאשר את הצורות החיצוניות."

הערב, בנות 18. חיפושיה לא התחילו אתמול. הם נמשכו זמן רב יותר מאשר אצל כל רקדנית ישראלית אחרת. אחת הסיבות: יהודית אורנשטיין היא הרקדנית הישראלית החתיקה ביותר בא"ץ.

ארכי"זכרון בארץ עוד זוכרים את "האת"יות אורנשטיין" התאומות, כשהופיעו בפעם הראשונה על הבמה בהיותן בנות 11. סיפר אחד מוותיקי אוהל: "כשהיו בנות 15 ה"פיצו יחד עמנו בכל הארץ, ערב אחד אהנונו. ערב אחר הן. גם אהנונו היינו צעירים מאד. אחרי כל הצגה היינו מתפרצים אל מאחורי"הקלעים, מכרזים באווניהן: הערב חשבו כולם שאחך כבר בנות 18! היתה זאת להן המחמאה הגדולה ביותר באותו הזמן.

מוות, גלי נצחון. בתכניתה האחרונה

לא הסתפקה יהודית בשעשועים אמנותיים כ"מו אקסטרני, ריקוד שבא לתת אפשרות ל"רקדניות להראות יכולת טכנית, או סקרצו, רי"קוד סולו מצויין של רות אריאל, אחת מ"שלוש פרחי"הרקדניות (שכולן נשואות, ו"שתיים מהן אמהות, כיהודית אורנשטיין עצ"מה). היה בה גם וידי רעיוני.

היזה העלה על הבמה את הסגנון המזרחי של ההרמון הערבי, ביטא את דעתה של יהו"דית אורנשטיין כי על ישראל למצוא מזיגה חדשה עם המרחב. "הסגנון המזרחי רחוק מאתנו, הנשים כבולות. המזרח הוא ההיפך מן המודרני. הוא שקוע בעבר. עלינו לעכל את המזרח בריקוד המודרני, בתפיסת"העולם המודרנית שלנו." הריקוד מתחיל בצורה חד"גונית ורגועת, עד שבא הניצוץ המפסיק את המנוחה, מעורר סערה."

הדגל, שרשרת של ארבעה ריקודים, בא ל"בטא את המאבק הפנימי של האדם, את הת"מודדותו עם האידיאה המחייבת קרבן. המיו"חד ליהודית: במקום לתת תאור וורוד, ציו"ני וסנטימנטלי, תוססת בריקוד המלחמה בין הטוב והרע, לוחמת הבגינה בשבועת"האמו"נים. קודם המוח לחג הנצחון.

הצגה במקום שיכון. יהודית אורנ"שטיין, שנבחרה על ידי אומנית אמריקאית מפורסמת, בבקרה בארץ, כמדריכה בלהקת ענבל לקראת הופעתה באמריקה, מאמינה כי רקדנית יכולה להיות עקרת בית. את ההפסד החמרי העצום, דכרוך בהופעת ריקודים בארץ, כיסתה על ידי ויתור על מותרות אישיות. "ההצגה באה במקום שיכון, במקום מקרר חשמלי. הרקדניות מוסיעות בלי רוח. ה"נגן פראנץ שליצר, שכתב את רוב המנגי"נות, ויתר על תמורה."

גם התלבושות הסגנוניות שתוכננו על ידי שלמה בן-דוד, בעלה של יהודית, הוכנו על ידי יהודית עצמה, בין הורה לתורה. ספול"בילדיה ויתר חובות אשה בישראל.